

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Antonio
Machado

Granada'ya
Doğru

Çeviren: Tozan Alkan

Söz
cük
ler

Antonio Machado
GRANADA'YA DOĞRU'

Antonio Machado (1875-1939), Lorca, Alberti gibi ozanlarla birlikte anılan, çağdaş İspanyol şiirinin önde gelen temsilcilerinden. İlk şiirlerindeki sembolizmin hermetik-estetik ilkelerinden toplumcu gerçekçi şiire yönelerek daha yalın bir söyleyişe ulaştı. Kuşağının öteki şairleri gibi yaşamunda ve şiirinde İspanya İç Savaşı önemli rol oynadı.

Tozan Alkan (d. 1963), şair ve çevirmen. Galatasaray Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Şiir ve çeviri kitapları yayımlandı. *Sana Şehir Gelecek* (2011) kitabıyla Behçet Aysan ve Metin Altıok Şiir Ödülüne değer görüldü.

GRANADA'YA DOĞRU

Sözcükler Yayınları: 37
Dünya Şiiri: 9

Ahmet Turgay Fişekçi, 2015
© Tozan Alkan, 2015

Kapak Tasarımı: Hakkı Mısırlıoğlu

Birinci Basım: Ocak 2016

ISBN-978-605-4209-37-8
Sertifika No: 11751

Yayımlayan: Ahmet Turgay Fişekçi
Neyzenbaşı Halilcan sok. 42/7 Üsküdar, 34668 İstanbul
Tel.: 0216 4958865
Fax: 0216 3915726
e-posta: tfisekci@gmail.com
www.sozcuklerdergisi.com

Baskı ve cilt: Yazın Basın Yayın Matbaacılık Turizm Ltd Şti.
İkitelli Çevre Sanayi Sitesi 8. Blok No: 38-44 Başakşehir-İstanbul.
Tel.: 0212 565 01 22
Sertifika No: 12028

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Antonio Machado

GRANADA'YA DOĞRU

İspanyolcadan Çeviren: Tozan Alkan

Söz
cük
ler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ANTONIO MACHADO ÇEVİRİRKEN

Hayatı

Antonio Machado, 1875 yılında Sevilla’da doğdu. Beş erkek kardeşten ikincisi. Aile 1883 yılında Madrid’e yerleşti. Machado, babasının bir arkadaşının kurmuş olduğu Institución Libre de Enseñanza’da eğitim gördü. Bu yıllarda öğretmenleri sayesinde edebiyat tutkusunu keşfetti. Ekonomik güçlükler nedeniyle oyunculuk dahil çeşitli işlerde çalışmak zorunda kaldı. 1899’da bir Fransız yayınevine çevirmen olarak çalışmak üzere Paris’e gitti. Paris’te büyük Fransız symbolist şairleri Jean Moréas, Paul Fort ve Paul Verlaine ile temasa geçti. Rubén Darío ve Oscar Wilde’la da tanışması bu aylara rastlar. Machado’nun kendini şiire adanmasına neden olan isimlerin başında gelir bu şairler.

1901’de ilk şiiri “Electra” adlı edebiyat dergisinde yayımlandı. İlk şiir kitabı 1903 yılında *Soledades* (Yalnızlıklar) adıyla basıldı. Daha sonraki yıllarda bu şiirlere yaptığı eklemeler ve çıkarmalarla 1907 yılında *Soledades, Galerías, Otros Poemas* (Yalnızlıklar, Geçitler ve Öteki Şiirler) yayımlandı. Aynı yıl, Soria’da bir okulda Fransızca öğretmenliği yaptı. Burada, kaldığı evin sahibinin kızı Leonor Izquierdo ile tanıştı ve 1909 yılında evlendiler. Machado 34 yaşında, Leonor ise 16 yaşındaydı. 1911 yılı başında genç çift Paris’e gitti. Machado burada Fransız edebiya-

tıyla yakından ilgilendi ve aynı zamanda felsefe eğitimi aldı. Yaz ayında Leonor ağır bir vereme yakalandı ve çift Ispanya'ya geri döndü. 1912 yılında, şairin *Campos de Castilla* (Kastilya Kırkları) adlı kitabı yayımlandıktan kısa süre sonra Leonor öldü. Machado, Baeza'ya yerleşti ve 1919 yılına kadar burada yaşadı. Leonor'un ölümüyle ilgili bir dizi şiir yazdı. Bu şiirler *Kastilya Kırkları*'nın 1916 yılındaki yeni baskısına eklendi. Aynı yıl *Nuevas Canciones* (Yeni Şarkılar) yayımlandı.

1919 -1931 yılları arasında Machado, Madrid yakınlarındaki Segovia Enstitüsü'nde Fransızca öğretmeni olarak çalıştı. Antonio burada Pilar Valderrama adında, evli ve üç çocuklu bir kadınla yasak aşk yaşadı.

1936 yılında Ispanya İç Savaşı patlak verdiğinde Machado Madrid'teydi. 1938 yılında yaşlı annesi ve amcasıyla birlikte Valencia'ya, oradan da Barselona'ya kaçtı. Franco birliklerinin oralara da ulaşmasıyla Fransız sınırını aşır Collioure'e gittiler ve Machado 22 Şubat 1939 tarihinde burada, annesinin ölümünden üç gün önce öldü. Cebinde son şiiri bulundu: "Estos días azules y este sol de infancia" (Bu mavi günler ve çocukluğumun güneşi). Machado öldüğü yer olan Collioure'de gömüldü.

Çalışmaları

Antonio Machado'nun şairlik serüveni 1903 yılında *Soledades* (Yalnızlıklar) adlı kitabıyla başladı. Bu küçük kitap bize Machado'nun şiirini oluşturacak pek çok ipucunu sunmaktadır. 1907 yılında yayımlanan *Soledades, Galerías. Otros Poemas*, (Yalnızlıklar, Geçitler, Öteki Şiirler)

kendine özgü bir ses yakaladı ve 20. yüzyılın Octavio Paz, Derek Walcott, Giannina Braschi gibi şairlerini etkiledi. Düşler ve anılar aracılığıyla hüznü yansıtan bir sestir bu. 1912 yılında Kastilya Bölgesi'nin güzelliklerini öven *Campos de Castilla* (Kastilya Kırkları) yayımlandı. Kastilya Kırkları şairin daha süslü bir anlatımdan yalın bir anlatıma geçtiği kitaptır. 1917 yılında *Poetas Completas* (Tüm Şiirleri), 1924 yılında ise *Nuevas Canciones* (Yeni Şarkılar) adlı yapıtları basıldı. 1936 yılında Tüm Şiirlerin 4. baskısı yayımlandı.

1936 yılında denemelerinden oluşan *Juan de Mairena* basıldı. Toplum, kültür, sanat, edebiyat, politika, felsefe gibi çeşitli konular üzerinde Machado'nun görüş ve anılarını içeren bu kitap Machado'nun şairliğinin yanı sıra iyi de bir yazar olduğunun en somut kanıtıdır.

Machado'nun yaşamında Ruben Dario ve Federico Garcia Lorca'nın önemli bir rolü oldu. 1937 yılında son çalışması *La Guerra* (Savaş) yayımlandı. Bu kitaptaki, Federico Garcia Lorca'nın ölümü üzerine yazdığı ağıt; *El crimen fue en Granada* (Cinayet Granada'da İşlendi) büyük bir okur kitlesinde etkili oldu.

İlk çalışmalarında süslü dizelere yer veren Machado'nun şiiri zaman içinde, özellikle başyapıtı sayılabilecek *Kastilya Kırkları* adlı kitabından sonra, sembolizmin hermetik-estetik ilkelerinden toplumcu gerçekçi şiirin ilkelere doğru evrilmiş, daha yalın bir söyleyişe dönmüş, tıpkı öteki 1908 Kuşağı şairleri gibi yalnızlığından sıyrılarak gözlerini çalkantılı İspanya'nın toplumsal manzarasına çevirmiştir.

Türkçede Antonio Machado

Antonio Machado'nun Türkçedeki ilk kitabı 1994 yılında Yön Yayınları'ndan çıkan "Seçme Şiirler" Adnan Özer, Eray Canberk ve Vildan Başaran tarafından çevrilen şiirler şairin *Soledades* (Yalnızlıklar), *Nuevas Canciones* (Yeni Şarkılar), *La Guerra* (Savaş) ve *Campos de Castilla* (Kastilya Kırkları) kitaplarından yapılmış bir seçki ve 47 şiir içeriyor. Kitabın başında yer alan Octavio Paz'ın "Antonio Machado: Zamanın Şairi" adlı denemesi şairle ilk tanışanlar için yol gösterici bir yazı: "Zamanın şairi Machado, yaşayan sözcükleri içinde olduğu zamansal bir dil yaratmaya çalışmaktadır. (...) O, zamana (Becquer ve Velazquez'in onu bir kuş misali kafese kapattıkları gibi) canlı olarak sahip olmak ister. Zamanın şairi kendisini bağlamsal ifadelerden alabildiğine uzaklaştırmış biri olur. Somut, akıcı ve herkesin anlayabileceği halkın dilini konuşur. Onun halk diline olan tutkusu geleneksel şiire olan tutkusuyla bütünleşir. Machado'nun gelenekselliği 'geçmiş zaman kültürü' olarak adlandırılan şeyin tam tersidir. Bu geleneksellikte şimdiki zaman kültürü ve şimdiki zaman olarak duran her şey söz konusudur. O, gelenekselci bir şairdir, çünkü halk, İspanya'nın yaşayan tek gelenegidir. Geriye kalan ne varsa (Kilise, Ordu, Aristokrasi) geçmiş zamandır, içi boş bir yapıdır, zamansızlığa erişmek isterken yaşanmakta olan şimdiki zaman, İspanya halkının gelenekselliğini baskı altına tutan ve sonunda onu bozan bir yapı." (Almancadan çeviren: Rüstem Arslan).

Türkçedeki öteki kitabı *Kastilya Kırıkları*. Machado'nun başyapıtı sayılan bu çalışmayı Ayşe Nihal Akbulut Türkçeye kazandırdı. Kastilya'nın (Soria Topraklarının) güzelliklerini anlatan bu çalışma, şairin özyaşam öyküsünü özetleyen "Portre" şiiriyle açılıyor ve çevirmenin akıcı Türkçesi sayesinde bir solukta okunuyor. *Kastilya Kırıkları*, Machado'nun şiirinde önemli bir kırılma noktasıdır. Ayşe Nihal Akbulut'un da belirttiği gibi bu yıllar Machado'nun toplumsal benliğinin ayırdına vardığı yıllardır. "Gerçeklikle, tarihsellikle el ele veren ozan kabuğundan çıkar, toplumsallaşır ve bu toprakların insanlarıyla yüz yüze gelip, onlardan biri olarak aralarına katılır."

Bu kitap da öteki kitaplarla birlikte Machado ve şiiri hakkında okuyucuyu bir parça daha bilgi sahibi eder umarım.

Son olarak; bu çalışma hazırlanırken Losada Yayınları'ndan çıkan *Obras, Poesía y Prosa* (Buenos Aires, 1973) esas alınmış, Willis Barnstone'un *Border of a Dream: Selected Poems* adlı kitabından, Machado Uzmanı Armand F. Baker'in internet sayfasında paylaştığı Machado çevirilerinden (<http://www.armandfbaker.com/poems.html>) ve Sylvie Leger ile Bernard Sese'nin Gallimard Yayınları'ndan çıkan *Champs de Castille* adlı kitabından yararlanılmıştır.

Tozan Alkan
Kasım 2015

(PRIMERAS POESÍAS)
İLK ŞİİRLER

AL LIBRO “NINFEAS” DEL POETA JUAN RAMÓN JIMÉNEZ

Un libro de amores,
de flores
fragantes y bellas,
de historias de lirios que amasen estrellas;
un libro de rosas tempranas
y espumas
de mágicos lagos en tristes jardines,
y enfermos jazmines,
y brumas
lejanas
de montes azules...
Un libro de olvido divino
que dice fragancia del alma, fragancia
que puede curar la amargura que da la distancia,
que sólo es el alma la flor del camino.
Un libro que dice la blanca quimera
de la primavera,
de gemas y rosas ceñida,
en una lejana, brumosa pradera
perdida...

París, junio de 1901

ŞAİR JUAN RAMÓN JIMÉNEZ'İN “NINFEAS” KİTABINA

Aşklardan bir kitap
hoş kokulu ve güzel
çiçeklerden
yıldızlara şekil veren zambak öykülerinden
erken açan güllerden bir kitap
ve köpüklerinden
üzgün bahçelerin büyüğü göllerinin
ve hasta yaseminlerden
ve uzak
sislerinden
mavi dağların...
Unutuşun kutsallığından bir kitap
Gurbetin açtığı yaraları sağaltan rayihayı,
ruhun rayihasını söyleyen.
Ki o ruh bir çiçektir yol üstünde.
Kıymetli taşlarla ve güllerle bezenmiş
ilkyazın beyaz canavarını anlatan
bir kitap
uzak, sisli bir çayırda
kayıp...

París, Temmuz 1901

EL POETA RECUERDA A UNA MUJER DESDE UN PUENTE DEL GUADALQUIVIR

Sobre la clara estrella del ocaso,
como un alfanje, plateada, brilla
la luna en el crepúsculo de rosa
y en el fondo del agua ensombrecida.
El río lleva un rumoroso acento
de sombra cristalina
bajo el puente de piedra. ¡Lento río,
que me cantas su nombre, el alma mía
quiere arrojar a tu corriente pura
la ramita más tierna y mas florida,
que encienda primavera
en los verdes almendros de tu orilla!
Quiero verla caer, seguir, perderse
sobre tus ondas limpias.
Y he de llorar... Mi corazón contigo
flotará en tus rizadas lejanías.
¡Oh tarde como aquélla, y río lento
de sombra cristalina!...
Sobre la clara estrella del ocaso
la argéntea luna brilla.

ŞAİR GUADALQUIVIR KÖPRÜSÜNDE BİR KADINI ANIMSAR

Günbatımının parlak yıldızı üzerinde
gümüş bir hançer gibi, ay
pembe şafakta ışıyor
karanlık suların derinlerinde.
Taş köprüünün altından akan ırmak
alacakaranlıkta usul usul,
senin adını fısıldıyor bana, ruhum
kıyılarındaki yeşil badem ağaçlarında
ilkyazın canlandırdığı
çiçeklenmiş en güzel dalı
duru sularına fırlatıp atmak istiyor.
Görmek istiyorum o dalın sulara düşüşünü,
salınışını ve yitip gidişini sularda
Gözlerim doluyor... Kalbim seninle
halka halka büyüyen dalgalarında yüzecek
Ah, bu nasıl bir akşamüstü böyle,
Alacakaranlıkta usul usul akan bir ırmak
Ve günbatımının parlak yıldızı üzerinde
gümüş gibi ışıyan bir ay.

OTOÑO

El cárdeno otoño
No teine leyendas
para mí. Los salmos
de las frondas muertas,
jamás he escuchado,
que el viento se lleva.
Yo no sé los salmos
De las hojas secas,
sino el sueño verde
de la amarga tierra.

SONBAHAR

Kasvetli sonbaharın
bir hikâyesi yok bende.
Hiç işitmedim ezgisini
rüzgârın taşıdığı
ölü hurma yapraklarının.
Ne de kuru otların
ezgisini bilirim.
Tek bildiğim yeşil düşü
acılı yeryüzünün.

INVIERNO

Hoy la carne aterida
El rojo hogar en el rincón oscuro
busca medrosa. El huracán frenético
ruge y silba, y el árbol esquelético
se abate en el jardín y azota el muro.
Llueve. Tras el cristal de la ventana,
turbio, la tarde parda y rencorosa
se ve flotar en el paisaje yerto,
y la nube lejana
suda amarilla palidez de muerto.
El cipresal sombrío
Lejos negrea, y el pinar menguado,
que se esfuma en el aire achubascado,
se borra al pie del Guadarrama frío.

KIŞ

Bugün bedenim soğuktan kaskatı
Ürkerek sıcak şömineyi arıyorum
karanlık köşede. Öfkeli fırtına
uluyor, fısıldıyor ve bu iskelet gibi ağaç
eğilip kamçılıyor bahçe duvarını.
Yağmur yağıyor. Pencerenin arkasında
çalkantılı, karanlık, düşmanca bir akşamüstü,
donuk bir manzarada süzülüyor
ve uzakta bulut
ölümün soluk benzinden sızıyor.
Kasvetli selvi ağacı
uzaktan kapkara görünüyor ve bodur çam ağaçları
gözden yitip gidiyor fırtınalı havada
soğuk Guadarramas'ın eteklerinde.

LOS JARDINES DEL POETA

A Juan Ramón Jiménez

El poeta es jardinero. En sus jardines
corre sutil la brisa
con livianos acordes de violines,
llanto de ruseñores,
ecos de voz lejana y clara risa
de jóvenes amantes habladores.
Y otros jardines tiene. Allí la fuente
le dice: Te conozco y te esperaba.
Y él, al verse en la onda transparente:
¡Apenas soy aquel que ayer soñaba!
Y otros jardines tiene. Los jazmines,
añoran ya verbenas del estío,
y son lirás de aroma estos jardines,
dulces lirás que tañe el viento frío.
Y van pasando solitarias horas,
y ya las fuentes, a la luna llena,
suspiran en los mármoles, cantoras,
y en todo el aire sólo el agua suena.

ŞAIRİN BAHÇELERİ

Juan Ramon Jimenez'e

Şair bahçıvandır. Bahçelerinde
gizli bir meltem eser,
bülbüller ağlar
kemanların usul ezgisinde,
uzaktan sesler ve ağız dolusu
gülüşleri yankılanır genç âşıkların.
Başka bahçeleri de vardır şairin. Orada çeşmeler
“seni tanıyorum” der ona, “seni bekliyorum.”
Ve şair saydam suda kendini görür:
“Ben, dün hayal kuran o kişiyim” der
Daha nice bahçeleri vardır. Yaseminler
mine çiçeklerini özler yaz mevsiminde
ve bu bahçeler hoş kokulu zambaklardır
tatlı lir sesleridir soğuk rüzgârın
saatler geçirirler öyle bir başlarına
ve sonra, dolunayla bu çeşmeler
şarkı söyleyip iç çekmeye başlarlar mermerlerde,
suyun şırıltısı duyulur havada bir tek.

GALERÍAS

Yo he visto mi alma en sueños...
En el etéreo espacio
donde los mundos giran,
un astro loco, un raudo,
cometa con los rojos
cabellos incendiados...

Yo he visto mi alma en sueños,
cual río plateado,
de rizas ondas lentas
que fluyen dormitando...

Yo he visto mi alma en sueños,
como un estrecho y largo
corredor tenebroso,
de fondo iluminado...

Acaso mi alma tenga
risueña luz de campo,
y sus aromas lleguen
de allá, del fondo claro...

Yo he visto mi alma en sueños...
Era un desierto llano
y un árbol seco y roto
hacia el camino blanco.

DEHLİZLER

Ruhumu düşlerde gördüm...
Dünyaların döndüğü
göksel boşlukta,
coşkulu, çılgın bir kuyruklu yıldız
alevden saçlar
gibi kızıl...

Ruhumu düşlerde gördüm,
gümüş bir ırmak gibi
dalgalı suları
uykulu akan...

Ruhumu düşlerde gördüm,
karanlık bir koridor gibi
upuzun ve daracık
yerden aydınlanan...

Belki de ruhumda
kırların o tatlı ışığı var
ve güzel kokusu oradan geliyor
o aydınlık topraktan...

Ruhumu düşlerde gördüm...
İssiz bir ovaydı,
kırık, kuru bir ağaç
beyaz bir yol boyunca.

ARTE POÉTICA

Y en toda el alma hay una sola fiesta,
tú lo sabrás. Amor, sombra florida,
sueño de aroma, y luego... nada; andrajos,
rencor, filosofía.

Roto en tu espejo tu mejor idilio,
y vuelto ya de espaldas a la vida,
ha de ser tu oración de la mañana:
¡Oh para ser ahorcado, hermoso día!

ŞİİR SANATI

Tüm ruhta tek bir haz var,
bilmelisin bunu. Aşk, çiçekli karanlık,
tatlı düş, sonrası... hiçlik: paçavra,
Öfke, felsefe.
Aynada kırılır en güzel şiirin
ve sırtını dönersin hayata
şöyle olur sabah duan:
Ah, ne güzel bir gün asılmak için!

Y ESTAS PALABRAS INCONEXAS

¡Oh, sola gracia de la amarga tierra,
rosal de aroma, fuente del camino!
Auras... ¡Amor! Bien haya primavera;
bien haya abril florido,
y el solo amado enjambre de mis sueños,
que labra miel al corazón sombrío.

Y en una triste noche me aguijaba
la pavorosa espuela de mis pasos...
Sentirse caminar sobre la tierra
cosa es que lleva al corazón espanto.
Y es que la tierra ha muerto... Está en la luna
el alma de la tierra
y en los luceros claros.

VE BU BAĞLANTISIZ SÖZCÜKLER

Ah, yalan dünyanın tek lûtfu
güzel kokulu gül ağacı, yol üstündeki çeşme!
Tatlı esintiler... Aşk! Teşekkürler ilkyaz;
teşekkürler çiçekli nisan,
teşekkürler kederli kalbim için bal yapan
düşlerimin biricik arıları.

Adımlarımın korkunç sesinin
beni ürküttüğü kederli bir gecede
yeryüzünde yürüyen birinin sesini işitmek
kalplere korku salan bir şeydir.
Ve toprak ölü olduğu içindir... Aydadır
ruhu yeryüzünün
ve parlak sabah yıldızlarında.

LA MUERTE

Aquel juglar burlesco
que, a son de cascabeles, me mostraba
el amargo retablo de la vida,
hoy cambió su botarga
por un traje de luto y me pregona
el sueño alegre de una alegre farsa.
Dije al juglar burlesco:
Queda con Dios y tu retablo guarda.
Mas quisiera escuchar tus cascabeles
la última vez y el gesto de tu cara
guardar en la memoria, por si acaso
te vuelvo a ver, ¡canalla!...

ÖLÜM

Bu düzenbaz soytarı , zilli mi zilli
gösterdi bana hayatın
kaç bucak olduğunu
şimdi rengârenk giysilerini
yaslı bir pelerinle değiştirdi ve göründü bana
bir ortaoyununun mutlu düşünde
Bu düzenbaz soytarıya dedim ki
istersen devam edebilirsin oyununa.
Ama ben eteklerinin zil çalmasını isterim
son bir kez. Olur da
bir daha görürsem yüzünü
seni alçak ve iğrenç hatırlamak isterim.

(SOLEDADES)
YALNIZLIKLAR

SOL DE INVIERNO

Es mediodía. Un parque.
Invierno. Blancas sendas;
simétricos montículos
y ramas esqueléticas.

Bajo el invernadero,
narranjos en maceta,
y en su tonel, pintado
deverde, la palmera.

Un viejecillo dice,
para su capavieja:
"¡El sol, esta hermosura
de sol!..." Los niños juegan.

El agua de la fuente
resbala, corre y sueña
lamiendo, casimuda,
la verdinosa piedra.

KIŞ GÜNEŞİ

Öğle vakti. Bir park.
İki yanda karlar;
Yollar beyaz, mevsim kış
ve iskelet gibi ağaçlar.

Limonlukta, yerde
bir kapta portakallar
yeşil renkli ahşap
fıçıda hurmalar.

Ufak tefek bir ihtiyar
mırıldanıp duruyor:
“Güneş, ah canım güneş.
Çocuklar oyun oynuyor”

Ve çeşmeden sular
dökülüyor yerlere
yosun tutmuş bir taşı
yalama hayaliyle.

EN EL ENTIERRO DE UN AMIGO

Tierra le dieron una tarde horrible
del mes de julio, bajo el sol de fuego.

A un paso de la abierta sepultura
había rosas de podridos pétalos
entre geranios de áspera fragancia
y roja flor. El cielo
puro y azul. Corría
un aire fuerte y seco.

De los gruesos cordeles suspendido,
pesadamente, descender hicieron
el ataúd al fondo de la fosa
los dos sepultureros...

Y al reposar sonó con recio golpe,
solemne, en el silencio.

Un golpe de ataúd en tierra es algo
perfectamente serio.

Sobre la negra caja se rompían
los pesados terrones polvorientos...

El aire se llevaba
de la honda fosa el blanquecino aliento.

BİR DOSTU TOPRAĞA VERİRKEN

Temmuz ayında, korkunç bir öğle sonrası
verdiler onu toprağa, kızgın güneşin altında

Açık mezarın bir adım ötesinde
solmuş pembe çiçekler vardı
keskin kokulu sardunyalarla
kızıl güller arasında. Aydınlık
mavi gökte, güçlü bir rüzgâr
esiyordu kuru kuru.

İki mezar kazıcı
kalın iplerle indirdi
ağır tabutu
çukurun dibine...

Zemine değer değmez
tok bir ses doldurdu tören alayının sessizliğini.

Toprağa çarpan tabut sesi
yeterince ciddi bir sestir.

Kara tabutun üstüne yağan
kesekler parçalanmaya başladı...

Rüzgâr ak bir soluk taşıyordu
derin mezarın diplerinden gelen.

– Y tú, sin sombra ya, duermes y reposas,
larga paz a tus huesos...

Definitivamente,
duermes un sueño tranquilo y verdadero.

– Ve sen şimdi gölgesiz, uyuyor, dinleniyorsun
toprağın bol olsun...

Uzun lafın kısası
Huzur içinde gerçek bir uyku uyu.

EL SOL ES UN GLOBO DE FUEGO

El sol es un globo de fuego,
la luna es disco morado.

Una blanca paloma se posa
en el alto ciprés centenario.

Los cuadros de mirtos parecen
de marchito velludo empolvado.

¡El jardín y la tarde tranquila!...
Suenan el agua en la fuente de mármol...

GÜNEŞ ATEŞTEN BİR KÜRE

Güneş ateşten bir küre
ay menekşe renkli bir daire

Ak bir güvercin konuyor
yüzyıllık servinin tepesine

Mersin ağacının çiçekleri
soluk ve tozlu bir kadife

Bahçede sessiz bir akşamüstü!..
su çınlıyor mermer çeşmede...

HOY BUSCARÁS EN VANO

Hoy buscarás en vano
a tu dolor consuelo.
Lleváronse tus hadas
el lino de tus sueños.
Está la fuente muda,
y está marchito el huerto.
Hoy sólo quedan lágrimas
para llorar. No hay que llorar, ¡silencio!

BUGÜN BOŞUNA ARIYORSUN

Bugün boşuna arıyorsun
acılarına teselli
Kapıp gitti perilerin
düşlerinin ketenini.
Çeşmede ses yok
bağın bahçen soluk
Geri kalan tek gözyaşın
ağlamak için. Ağlamamalıyım. Suskunluk!

Y NADA IMPORTA Y QUE EL VINO DE ORO

Y nada importa ya que el vino de oro
rebose de tu copa cristalina,
o el agrio zumo enturbie el puro vaso...
Tú sabes las secretas galerías
del alma, los caminos de los sueños,
y la tarde tranquila
donde van a morir... Allí te aguardan
las hadas silenciosas de la vida,
y hacia un jardín de eterna primavera
te llevarán un día.

DERT ETME ALTIN ŞARABIN

Dert etme altın şarabın
kristal kadehinden dökülürse
dert etme acı meyve suyun
bulandırırrsa berrak sürahiyi
Biliyorsun gizli dehlizlerini
ruhun, düşlerin yollarını
ve onların ölmeye gittiği
sakin akşamları... Ki orada
hayatın sessiz perileri bekliyor
bir gün götürmek için seni
ilkyazın ebedi bahçesine.

(GALERIAS)
DEHLİZLER

DESGARRADA LA NUBE

Desgarrada la nube; el arco iris
brillando ya en el cielo,
y en un fanal de lluvia
y sol el campo envuelto.

Desperté. ¿Quién enturbia
los mágicos cristales de mi sueño?
Mi corazón latía
atónito y disperso.

¡El limonar florido,
el cipresal del huerto,
el prado verde, el sol, el agua, el iris!
¡el agua en tus cabellos!...
Y todo en la memoria se perdía
como una pompa de jabón al viento.

YIRTIK BULUT, GÖKKUŞAĞI

Yırtık bulut, gökkuşağı
gökyüzünde ısıldıyor
yağmur ve güneş feneri
tarlayı kuşatmış.

Uyandım. Kim bulanıklaştırıyor
düşümün büyülü kristallerini?
Kalbim çarpıyor
şaşkın, darmadağınık.

Çiçek açmış limon ağacı
meyve bahçelerinde serviler
yeşil çayırılar, güneş, su, gökkuşağı.
Saçlarındaki su!
ne varsa belleğimde yitip gitti
rüzgârda sabun köpüğü gibi.

Y ERA EL DEMONIO DE MI SUEÑO, EL ÁNGEL

Y era el demonio de mi sueño, el ángel
más hermoso. Brillaban
como aceros los ojos victoriosos,
y las sangrientas llamas
de su antorcha alumbraron
la honda cripta del alma.

– ¿Vendrás conmigo? – No, jamás; las tumbas
y los muertos me espantan.
Pero la férrea mano
mi diestra atenazaba.
– Vendrás conmigo... Y avancé en mi sueño,
cegado por la roja luminaria.
Y en la cripta sentí sonar cadenas,
y rebullir de fieras enjauladas.

VE O DÜŞLERİMİN ŞEYTANIYDI

Ve o düşlerimin şeytanıydı, yakışıklı
melek. Işıldıyordu çelik gibi
o muzaffer gözleri
ve kanlı alevleri meşalesinin
aydınlatıyordu ruhumun
derinindeki mezarları

“Benimle gelir misin?” “Hayır, asla. Mezarlar
ve ölüler korkutur beni.”

Ama demirden el
sağ koluma baskı yapıyordu.

“Benimle geleceksin.” Ve ben düşümde yürüyordum
kandilin kör edici kıızıl ışığında.

Zincir sesleri duydum mezarlardan gelen
ve kafeslerden gelen vahşi hayvan seslerini.

¡OH TARDE LUMINOSA!

¡Oh tarde luminosa!
El aire está encantado.
La blanca cigüeña
dormita volando,
y las golondrinas se cruzan, tendidas
las alas agudas al viento dorado,
y en la tarde risueña se alejan
volando, soñando...

Y hay una que torna como la saeta,
Las alas agudas tendidas al aire sombrío,
buscando su negro rincón del tejado.
La blanca cigüeña,
como un garabato,
tranquila y disforme, ¡tan disparatada!,
sobre el campanario.

AH, IŞIL IŞIL BİR AKŞAM

Ah, ıslıl ıslıl bir akşam
Büyülü bir hava.
Beyaz leylek
uyuşukça uçuyor.
ve süzülüyor kırlangıçlar, keskin kanatlar
dinleniyor altın rüzgâr üzerinde
bu hoş öğle sonrasında kanat vuruyor
uzaklarda, düşler içinde...

Derken dönüp geliyor ok gibi
karanlıkta dinlenen bir çift keskin kanat
çatıda loş bir köşe arıyor.
Beyaz leylek
bir olta iğnesi gibi
sessiz ve biçimsiz – ne yazık! –
kule çanının üzerinde.

DESNUDA ESTA LA TIERRA

Desnuda está la tierra,
y el alma aúlla al horizonte pálido
como lobo famélica. ¿Qué buscas,
poeta, en el ocaso?

Amargo caminar, porque el camino
pesa en el corazón. ¡El viento helado,
y la noche quellega, y la amargura
de la distancia!... En el camino blanco

algunos yertos árboles negrean;
en los montes lejanos
hay oro y sangre... El sol murió... ¿Qué buscas,
poeta, en el ocaso?"

YERYÜZÜ ÇIPLAK

Yeryüzü çıplak
ve ruh uluyor solgun ufka doğru
aç bir kurt gibi. Ne arıyorsun
ey şair, günbatımında?

Yürümek acı veriyor, çünkü yol
kalbi üzer. Soğuk rüzgâr,
çöken gece ve burukluğu
mesafelerin! Beyaz yolda

kararıyor dik kalmış birkaç ağaç
ve uzak tepelerde
altın ve kan var. Güneş ölmüş. Ne arıyorsun
ey şair, günbatımında?

CAMPO

La tarde está muriendo
como un hogar humilde que se apaga.

Allá, sobre los montes,
quedan algunas brasas.

Y ese árbol roto en el camino blanco
hace llorar de lástima.

¡Dos ramas en el tronco herido, y una
Hoja marchita y negra en cada rama!

¿Lloras?... Entre los álamos de oro,
lejos, la sombra del amor te aguarda.

KIR

Akşam ölmek üzere
kendi halinde bir ocağın sönen ateşi gibi.

Oraya, dağların tepelerine
közlerini bırakıyor.

Ve bembeyaz yoldaki bu kırık ağaç
ağlatıyor insanı kederden.

Yaralı bir gövdede iki dal
ve her dalda solmuş, kara bir yaprak!

Ağlıyor musun?.. Altın renkli kavakların arasında
uzakta, aşkın gölgesi seni bekliyor.

(CAMPOS DE CASTILLA)
KASTİLYA KİRLARİ

AMANECER DE OTONO

A Julio Romero de Torres

Una larga carretera
entre grises peñascales,
y alguna humilde pradera
donde pacen negros toros. Zarzas, malezas, jarales.

Está la tierra mojada
por las gotas del rocío,
y la alameda dorada,
hacia la curva del río.

Tras los montes de violeta
que brado el primer albor;
a la espalda la escopeta,
entre sus galgos agudos, caminando un cazador.

SONBAHAR ŞAFAĞI

Julio Romero de Torres'e

Kurşuni kayalıklardan,
kara boğaların otladığı
gösterişsiz çayırlardan
uzayıp giden yol. Böğürtlenler. fundalar. Ladenler.

Toprak ıslak
çiy damlalarıyla.
Irmağın dönemecinde
Kavaklı yol yaldızlanıyor.

Mor dağların ardında
doğuyor günün ilk ışıkları
omzunda tüfeğiyle
bir avcı yürüyor, etrafında çevik av köpekleri

NOCHE DE VERANO

Es una hermosa noche de verano.
Tienen las altas casas
abiertos los balcones
del viejo pueblo a la anchurosa plaza.
En el amplio rectángulo desierto,
bancos de piedra, evónimos y acacias
simétricos dibujan
sus negras sombras en la arena blanca.
En el cenit, la luna, y en la torre,
la esfera del reloj iluminada.
Yo en este viejo pueblo paseando
solo, como un fantasma.

YAZ GECESİ

Güzel bir yaz gecesi bu.
Yüksek evlerin
açık balkonları
eski kentin büyük meydanına bakıyor.
Issız ve engin bir alanda
taş bankların, karayemiş ve akasya ağaçlarının
ak kumlar üzerine kara gölgeleri düşmüş.
Tam tepede ay ve kulenin üzerinde
saatin kadranı parlıyor.
Yürüyüp geçiyorum eski kasabanın içinden
bir başıma, hayalet gibi.

¿ERES TÚ, GUADARRAMA, VIEJO AMIGO

¿Eres tú, Guadarrama, viejo amigo,
la sierra gris y blanca,
la sierra de mis tardes madrileñas
que yo veía en el azul pintada?

Por tus barrancos hondos
y por tus cumbres agrias,
mil Guadarramas y mil soles vienen,
cabalgando conmigo, a tus entrañas.

GUADARRAMA ESKİ DOSTUM

Guadarrama, eski dostum,
sen misin bu gri beyaz sıradağ?
mavi göğre bir resim gibi asılıydın
bir zamanlar Madrit akşamlarımda

Yarıklarından, sivri tepelerinden
binlerce güneş binlerce Guadarrama
atlarıyla eşlik eder bana
senin kalbine yol alırken ben.

UNA NOCHE DE VERANO

Una noche de verano
– estaba abierto el balcón
y la puerta de mi casa –
la muerte en mi casa entró.
Se fue acercando a su lecho
– ni siquiera me miró –,
Con unos de dos muy finos
algo muy tenue rompió.
Silenciosa y sin mirarme,
la muerte otra vez pasó
delante de mí. ¿Qué has hecho?
La muerte no respondió.
Mi niña quedó tranquila,
dolido mi corazón.
¡Ay, lo que la muerte ha roto
era un hilo entre los dos!

BİR YAZ GECESİ

Bir yaz gecesi
– evimin ve balkonumun
kapısı açıktı –
ölüm girdi içeri.
Kızımın döşğine ilişti
– bana bakmadı bile –
incecik parmaklarıyla
kırılgan bir şeyleri kopardı.
Sessizce ve bir kez daha
yüzüme bakmadan
geçip gitti önümden
– Hey, sen ne yaptın?
Ölüm yanıt vermedi.
Kızım kaldı öylece,
kalbime acı saplandı
Ah, ölümün kopardığı
aramızdaki iplikti!

AL BORRARSE LA NIEVE

Al borrarse la nieve, se alejaron
los montes de la sierra.
la vega ha verdecido
al sol de abril, la vega
tiene la verde llama,
la vida, que no pesa;
y piensa el alma en una mariposa,
atlas del mundo, y sueña.
Con el ciruelo en flor y el campo verde,
con el glauco vapor de la ribera,
en torno de las ramas,
con las primeras zarzas que blanquean,
con este dulce soplo
que triunfa de la muerte y de la piedra,
esta amargura que me ahoga fluye
en esperanza de Ella...

KARLAR ERİRKEN

Karlar erirken, Sierra tepeleri
yitip gitti gözden.
Çayırlar yeşillendi
nisan güneşiyle.
Yeşil alevleri var kırların
ve tasasız hayatları
Bir kelebeği düşünüyor ruhum,
Yeryüzünü ve düşleri.
çiçeklenen erik ağacıyla birlikte
ırmak boyunca uzanan tırşe renkteki sisle,
ölümün ve kayaların üstesinden gelen
bu tatlı esintiyle
beni boğan bu keder
akıp gidiyor
O'nu umut ederek...

NOVIEMBRE 1913

Un año más. El sembrador va echando
la semilla en los surcos de la tierra.
Dos lentas yuntas aran,
mientras pasan las nubes cenicientas
ensombreciendo el campo,
las pardas sementeras,
los grises olivares. Por el fondo
del valle el río el agua turbia lleva.
Tiene Cazorla nieve,
y Mágina, tormenta,
su montera, Aznaitín. Hacia Granada,
montes con sol, montes de sol y piedra.

Bir yıl daha geçti. Çiftçi tohum ekiyor,
iki öküz sabanı çekiyor ağır ağır.
Kül rengi bulutlar geçiyor üstümüzden
kara bir örtü örterek
tarlaların, ekili toprağın
ve gri zeytinliklerin üzerine. Vadinin bitiminden
çamur gibi akıyor ırmağın suyu
Cazorla'yı karlar bürümüş,
Magina'da fırtınalar kopuyor,
Aznaitin, kafasındaki kep, Granada'ya doğru
Dağlara güneş vurmuş, dağlar sarp kayalı.

CONSEJOS

Sabe esperar, aguarda que la marea fluya
– así en la costa un barco – sin que al partir te inquiete.
Todo el que aguarda sabe que la victoria es suya;
porque la vida es larga y el arte es un juguete.
Y si la vida es corta
y no llega la mar a tu galera,
aguarda sin partir y siempre espera,
que el arte es largo y, además, no importa.

ÖĞÜTLER

Beklemesini bil, dalgalar yükselene dek bekle
– kıyıda bir tekne – ne zaman gider diye endişe etme.
Bekleyen bilir ki zafer onundur;
çünkü hayat uzun, sanat bir oyundur.
Eğer hayat kısaysa
ve deniz yanaşmazsa teknene
umudunu yitirme, bekle yine de
çünkü sanat uzun, ayrıca, bir önemi yok bunun.

(NUEVAS CANCIONES)
YENİ ŞARKILAR

CANCIONES DEL ALTO DUERO

Canción de mozas.

I

Molinero es mi amante,
tiene un molino
bajo los pinos verdes,
cerca del río.

Niñas, cantad:

“Por la orilla del Duero
yo quisiera pasar”

II

Por las tierras de Soria
va mi pastor.

¡Si yo fuera una encina
sobre un alcor!

Para la siesta,
si yo fuera una encina
sombra le diera.

III

Colmenero es mi amante
y, en su abejar,
abejicas de oro
vienen y van.

De tu colmena,
colmenero del alma,
yo colmenera.

YUKARI DUERO ŞARKILARI

Genç kızlara şarkı

I

Sevdiğim bir değirmenci,
ırmağın kenarında
değirmeni var
yeşil çamlar altında.
Şarkı söyleyin kızlar:
“Dolaşmak istiyorum
Duero kıyılarında”

II

Soria topraklarında
geziniyor çobanım.
Bir meşe ağacı olsaydım
dağın tepesinde
Bir meşe ağacı olup
uyurken ona
gölge yapsaydım.

III

Sevdiğim bir arıcı
arı kovanlarında
altın renkli arıcıklar
koşturup duruyorlar.
Ey sevgili arıcım
bekçisi olaydım
arı kovanlarının.

IV

En las sierras de Soria,
azul y nieve,
leñador es mi amante
de pinos verdes.
¡Quién fuera el águila
para ver a mi dueño
cortando ramas!

V

Hortelano es mi amante,
tiene su huerto
en la tierra de Soria,
cerca del Duero.
¡Linda hortelana!
Llevaré saya verde,
monjil de grana.

VI

A la orilla del Duero
lindas peonzas,
bailad, coloraditas
como amapolas.
¡Ay, garabí!...
Bailad, suene la flauta
y el tamboril.

IV

Karlı ve gök mavisi
dağlarında Soria'nın
sevdiğim bir oduncu
yeşil çamları keser.
Bir kartal olsaydım
izlerdim efendimi
o dalları keserken

V

Sevdiğim bahçıvan
Duero kıyılarında
Soria topraklarında
bir bostanı var.
Ben bahçıvan karısı!
Yeşil etek giyeceğim
Mor rahibe elbisesi.

VI

Duero kıyılarındaki
sevgili küçük kızlar
dans edin, kırmızı
gelincikler gibi
Selam olsun sizlere!
Dans edin kaval çalın
dans edin def çalın.

IRIS DE LA NOCHE

A D. Ramón del Valle-Inclán.

Hacia Madrid una noche,
va el tren por el Guadarrama.
En el cielo, el arco iris
que hacen la luna y el agua.
¡Oh, luna de abril, serena,
que empuja las nubes blancas!

La madre lleva a su niño,
dormido, sobre la falda.
Duerme el niño y, todavía,
ve el campo verde que pasa,
y arbolillos soleados,
y mariposas doradas.

La madre, ceño sombrío
entre un ayer y un mañana,
ve unas ascuas mortecinas
y una hornilla con arañas.

Hay un trágico viajero,
que debe ver cosas raras,
y habla solo y, cuando mira,
nos borra con la mirada.

GECEDE GÖKKUŞAĞI

D. Ramón Valle-Inclán'a

Gece vakti Guadarramas'dan
Madrid'e doğru gidiyor tren.
Gökte, ayın etrafında
su damlalarından bir gökkuşağı
Ah, berrak Nisan Ay'ı
ak bulutları sürükleyen!

Anne uyuyan çocuğunu
taşıyor göğsünde.
Çocuk uyuyor ama görüyor
önünde uzayıp giden
yeşil çayırları ve ağaçlara vuran güneşi
ve altın renkli kelebekleri.

Anne, kara kaşlarıyla
dün ile bugün arasında,
sönmekte olan ateşler görüyor
ve bir ocak başı, örümcekli.

Hüzünlü bir yolcu var
tuhaf şeyler görmesi gereken,
kendi kendine konuşuyor
ve baktı mı yok ediyor bizi bakışıyla.

Yo pienso en campos de nieve
y en pinos de otras montañas.

Y tú, Señor, por quien todos
vemos y que ves las almas,
dinos si todos, un día
hemos de verte la cara.

Karla kaplı tarlaları düşünüyorum
ve başka dağların çamlarını.

Sen ey Tanrım,
suretinde gördüğümüz, göründüğümüz
söyle bize bir gün
senin yüzünü de göreceğ miyiz?

EL VIAJE

– Niña, me voy a la mar.
– Si no me llavas contigo,
te olvidaré, capitán.

En el puente de su barco
quedó el capitán dormido;
durmió soñando con ella:
¡Si no me llevas contigo!...

Cuando volvió de la mar
trajo un papagayo verde.
¡Te olvidaré, capitán!

Y otra vez la mar cruzó
con su papagayo verde.
¡Capitán, ya te olvidó!

YOLCULUK

- Küçük kız, ben denize gidiyorum.
- Beni de götürmezsen,
Küserim sana kaptan.

Gemisinin güvertesinde
uyuyakaldı kaptan
küçük kızı gördü düşünde
– Eğer yanına almazsan!..

Seferden döndüğünde
yeşil bir papağan getirmişti
Küserim sana kaptan!

Bir kez daha çıktı sefere
yeşil papağanıyla birlikte
Kaptan, küstüm sana ben!

BODAS DE FRANCISCO ROMERO

Porque leídas fueron
las palabras de Pablo,
y en este claro día
hay ciruelos en flor y almendros rosados
y torres con cigüeñas,
y es aprendiz de ruiñeñor todo pájaro,
y porque son las bodas de Francisco Romero
canta conmigo: ¡*Gaudeamus!*
Ya el ceño de la turbia soltería
se borrará en dos frentes ¡*fortunati ambo!*
De hoy más sabréis, esposos,
cuánto la sed apaga el limpio jarro,
y cuánto lienzo cabe
dentro de un cofre, y cuántos
son minutos de paz, si el ahora vierte
su eternidad menuda grano a grano.
Fundación del querer vuestros amores
– nunca olvidéis la hipérbole del vándalo –
y un mundo cada día, pan moreno
sobre manteles blancos.
De hoy más la tierra sea
vega florida a vuestro doble paso.

FRANCISCO ROMERO'NUN DÜĞÜNÜ

Çünkü okundu

Paul'ün sözleri

çünkü bu aydınlık günde

çiçeklenmiş erik ağaçları ve pembe badem ağaçları
ve kulelerin tepesinde leylekler var

çünkü her kuş çırağıdır bülbülün

çünkü Francisco Romeo'nun düğünüdür

öyleyse şarkı söyleyelim: *Gaudeamus!**

Bekarlıktan kalan çatık kaşlar

olmayacak artık o iki alında, *fortunati ambo!**

Bundan böyle siz ey genç çift, daha iyi göreceksiniz

masum bir sürahi ne çok susuzluk giderir

ve keten kumaş ne çok yakışır bir sandığa

göreceksiniz huzur dolu kaç dakika var,

zaman saçtığında o sonsuz anlarını kısa kısa

Aşkınızın temeli sevgidir

– zalimin zulmünü unutmayın asla –

ve her gün bir dünya, siyah ekmek

beyaz masa örtüleri üzerinde.

Bundan böyle çiçekli kırlara

dönsün ayağınızın değdiği her toprak.

*Mutlu Çift (Virgilius'un *Eneidos* adlı eserinden).

* XIII. yüzyıldan kalma bir elyazmasında bulunmuş öğrenci şarkısı. Sözleri şöyle başlar: *Gaudeamus igitur, juvenes dum sumus*, (Gülelim eğlenelim, madem ki genciz)

(DEL CANCIONERO APOCRIFO:
ABEL MARTIN)

DÜZMECE BİR ŞİİR KİTABINDAN:
ABEL MARTIN

PRIMAVERAL

Nubes, sol, prado verde y caserío
en la loma, revueltos. Primavera
puso en el aire de este campo frío
la gracia de sus chopos de ribera.

Los caminos del valle van al río
y allí, junto del agua, amor espera.
¿Por ti se ha puesto el campo ese atavío
de joven, oh invisible compañera?

¿Y ese perfume del habar al viento?
¿Y esa primera blanca margarita?...
¿Tú me acompañas? En mi mano siento

doble latido; el corazón me grita,
que en las sienes me asorda el pensamiento:
eres tú quien florece y resucita.

BAHAR ZAMANI

Bulutlar, güneş, çayırlar ve bir çiftlik evi
serpiştirilmiş dağın tepesine. İlkbahar
bu soğuk köy görüntüsüne kavakların
güzelliğini sunmuş nehir boyunca uzanan.

Vadiden nehre çıkıyor bütün yollar
aşk bekliyor orada, suyun yanında.
Senin için mi kuşatmış her yeri
bu genç giysilerle, ey görünmez yoldaşım?

Rüzgârdaki fasulye tarlalarının kokusu
Ve bu ilk papatyası baharın
Benimle birlikte misiniz? Avucumun içinde

çifte nabız atışı, kalbim haykırıyor
şakaklarımda zonkluyor düşüncelerim:
Sensin bu çiçek çiçek hayata açan.

A LA MANERA DE JUAN DE MAIRENA

APUNTES PARA UNA GEOGRAFÍA EMOTIVA

DE ESPAÑA

I

¡Torreperogil!
¡Quién fuera una torre, torre de campo
del Guadalquivir!

II

Sol en los montes de Baza.
Mágina y su nube negra.
En el Aznaitín afila
su cuchillo la tormenta.

III

En Garciez
hay más sed que agua;
en Jimena, más agua que sed.

IV

¡Qué bien los nombres ponía
quien puso Sierra Morena
a esta serranía!

JUAN DE MAIRENA TARZINDA İSPANYA'NIN DUYGUSAL BİR COĞRAFYASINA DAİR NOTLAR

I

Torreperogil!

Keşke bir kule olsaydım, köyde bir kule
Guadalquivir'in kıyısında!

II

Baza tepelerinde güneş.
Magina ve kara bulutları.
Aznaitin'in üzerinde fırtına
bıçağını biliyor.

III

Garciez'de
sudan çok susuzluk var
Jimena'da susuzluktan çok su.

IV

Her kim vermişse bu dağlara
Sierra Morena adını
çok yakışmış.

V

En Alicún se cantaba:
“Si la luna sale,
mejor entre los olivos
que en los espartales”

VI

Y en la Sierra de Quesada:
“vivo en pecado mortal:
no te debiera querer;
por eso te quiero más”

VII

Tiene una boca de fuego
y una cintura de azogue.
Nadie la bese.
Nadie la toque.

Cuando el látigo del viento
suenan en el campo: ¡amapola!
(como llama que se apaga
o beso que no se logra)
su nombre pasa y se olvida.
Por eso nadie lo nombra.

V

Alicun'da şarkı söylerler:
“Ay ışığında
zeytin ağaçlarının altı
daha güzeldir kırlardan”

VI

Ve Sierra de Quesada'da:
“ölümlü bir gûnahta yaşıyorum:
Seni sevmemem gerek
bunun için daha çok seviyorum.”

VII

Ateşten bir ağzı var
civadan bir beli.
Kimseler öpemez onu
Kimseler dokunamaz

Rüzgârın kamçısı
işitildiğinde tarlalarda: gelincikler
(sönen bir alev gibi
ya da izinsiz bir öpücük)
söylenir ve unutulur adı.
Bu yüzden kimse anmaz onu.

Lejos, por los espartales,
más allá de los olivos,
hacia las adelfas
y los tarayes del río,
con esta luna de la madrugada,
¡amazona gentil del campo frío!...

Zeytin ağaçlarının ötesinde,
zakkum ağaçlarına
ve nehir kıyısındaki
ılgın ağaçlarına giden
kırların çok uzağında,
şafak vakti, ay ışığında
soğuk kırların güzel amazonu!

MI PADRE

Ya casi tengo un retrato
de mi buen padre, en el tiempo,
pero el tiempo se lo va llevando.
Mi padre, cazador – en la ribera
del Guadalquivir ¡en un día tan claro! –
– es el cañón azul de su escopeta
y del tiro certero del humo blanco.
Mi padre en el jardín de nuestra casa,
mi padre, entre sus libros, trabajando.
Los ojos grandes, la alta frente,
el rostro enjuto, los bigotes lacios.
Mi padre escribe (letra diminuta –)
medita, sueña, sufre, habla alto.
Pasea – oh padre mío ¡todavía!
estás ahí, el tiempo no te ha borrado.
Ya soy más viejo que eras tú padre mío cuando me
besabas.
Pero en el recuerdo, soy también el niño que tú llevabas
de la mano.
¡Muchos años pasaron sin que yo te recordara, padre
mío!
¿Dónde estabas tú en esos años?

13 de marzo de 1916.

BABAM

Şimdi sadece bazı görüntüler var
sevgili babamdan kalan çeşitli zamanlara ait,
onlar da silinip gidiyor günden güne.
Babam, güneşli ve aydınlık bir günde
Guadalquivir nehri kıyısındaki avcı,
av tüfeğinin mavi renkli namlusu
ve beyaz dumanı isabetli atışlarının
Babam evimizin bahçesinde
babam, kitaplara gömülmüş, çalışıyor
gözleri kocaman, alnı geniş
ince yüzü, uzun bıyıkları
Babam yazı yazıyor (küçük harflerle)
düşünüyor, düş kuruyor, acı çekiyor, yüksek sesle
konuşuyor
geziniyor, ah sevgili babacığım, oradasın
hâlâ, zaman silip atmadı izlerini
beni öptüğün günden daha yaşlıyım şimdi
ama anılarımda, elinden tuttuğun küçük çocuğum hâlâ
Yıllar geçti babacığım, seni düşünme düşünme!
Neredeydin tüm bu yıllar boyunca?*

13 Mart 1916

*Machado'nun babası 1893 yılında öldü.

OH ESTRELLA...

¡Oh estrella de la paciencia,
en el azul de la noche
brilla, clara estrella!
Los que aquí te vieron
te verán también
en las torres altas
de Jerusalén.

AH YILDIZ...

Ah sabırlı yıldız
gecenin mavisinde
ışıl da ey parlak yıldız!
Seni burada görenler
Kudüs'ün yüksek kulelerinden de
görecekler.

(POESIAS DE GUERRA)
SAVAŞ ŞİİRLERİ

EL CRIMEN FUE EN GRANADA

I

EL CRIMEN

Se le vio, caminando entre fusiles,
por una calle larga,
salir al campo frío,
aún con estrellas, de la madrugada.
Mataron a Federico
cuando la luz asomaba.
El pelotón de verdugos
no osó mirarle la cara.
Todos cerraron los ojos;
rezaron: ¡ni Dios te salva!
Muerto cayó Federico
– sangre en la frente y plomo en las entrañas
...Que fue en Granada el crimen
sabad – ¡pobre Granada! –, en su Granada...

CİNAYET GRANADA'DA İŞLENDİ

I CİNAYET

Gördüler, silahlar arasında giderken
uzun bir sokakta,
soğuk kırlara doğru,
sabah yıldızlarıyla birlikte.
Öldürdüler Federico'yu
günün ilk ışıklarıyla.
Yüzüne bakmaya cesareti
yoktu cellat mangasının.
Herkes gözlerini kapadı
homurdandılar: Tanrı bile kurtaramaz seni
düştü Federico, öldü.
– alnında kan, karnında kurşun –
Cinayet Granada'da işlendi, böyle
bilsinler bunu – zavallı Granada! – onun Granada'sında.

II

EL POETA Y LA MUERTE

Se le vio caminar solo con Ella,
sin miedo a su guadaña.
– Ya el sol en torre y torre; los martillos
en yunque – yunque y yunque de las fraguas.
Hablaban Federico,
requebrando a la muerte. Ella escuchaba.
“Porque ayer en mi verso, compañera,
sonaba el golpe de tus secas palmas,
y diste el hielo a mi cantar, y el filo
a mi tragedia de tu hoz de plata,
te cantaré en la carne que no tienes,
los ojos que te faltan,
tus cabellos que el viento sacudía,
los rojos labios donde te besaban...
Hoy como ayer, gitana, muerte mía,
qué bien contigo a solas,
por estos aires de Granada, ¡mi Granada!”

III

Se le vio caminar...
Labrad, amigos,
de piedra y sueño, en el Alhambra,
un túmulo al poeta,
sobre una fuente donde lllore el agua,
y eternamente diga:
el crimen fue en Granada, ¡en su Granada!

II

ŞAİR VE ÖLÜM

O'nunla bir başına giderken gördüler,
tırpanından korkmadan.

– güneş parlıyordu kulelerin üzerinde; çekiçler
örs üzerinde – ocaktan ocağa, örsten örse

Federico konuşuyordu,
dil döküyordu ölüme. Ölüm ise dinliyordu.

“Ey yoldaşım, daha dün dizelerimde

kuru ellerinin vuruşları çınliyordu,

şarkımı soğuttun sen, gümüş orağının

keskin kenarını kara yazgıma soktun,

türkü söyleyeceğim olmayan bedenine,

olmayan gözlerine

rüzgârın savurduğu saçlarına,

bir zamanlar öpülen kiraz dudaklarına...

Dünkü gibi bugün de ey çingene, ey ölümüm

ne güzel seninle başbaşa böyle

savrulmak Granda yellerinde, Granada'mın yellerinde!

III

Gördüler yürürken onu...

Şaire bir mezar

oyun ey dostlar

Elhamra'da taştan ve düştən

bir pınarın üstünde, suyu ağlayan

ve gece gündüz haykıran:

Cinayet Granada'da işlendi, O'nun Granada'sında!

MEDITACIÓN

Ya va subiendo la luna
sobre el naranjal.
Luce Venus como una
pajarita de cristal.

Ámbar y berilo,
tras de la sierra lejana,
el cielo, y de porcelana
morada en el mar tranquilo.

Ya es de noche en el jardín
– ¡el agua en sus atanores! –
y sólo huele a jazmín,
ruiseñor de los olores.

¡Cómo parece dormida
la guerra, de mar a mar,
mientras Valencia florida
se bebe el Guadalaviar!

Valencia de finas torres,
y suaves noches, Valencia,
¡estaré contigo,
cuando mirarte no pueda,
donde crece la arena del campo
y se aleja la mar de violeta.

DÜŞÜNCEYE DALMAK

Ay doğuyor
portakal ağacının üzerinden.
Çoban yıldızı parlıyor
kristal bir kuş gibi.

Gökyüzü beril ve amber
uzak dağların ötesinde
sessiz denizin üzerinde
gökyüzü mavimsi bir mor

Şimdi bahçede gece
– akan suyun sesi –
bir de yasemin kokusu
kokuların bülbülü.

İki deniz arasında
savaş nasıl da uykuda
Guadalaviar’a içerken
çiçeklenmiş Valencia!

İnce kulelerinle Valencia
huzurlu gecelerinle Valencia
toprağının kuma döndüğü
mor denizinin uzaklarda kaldığı gün
seni göremesem de
hep yanında olacağım.

MIAJA

Tu nombre, capitán, es para escrito
en la hoja de una espada
de brille al sol, para rezado a solas
en la oración de un alma,
sin más palabras, como
se escribe César, o se reza España.

¡Madrid, Madrid! ¡Qué bien tu nombre suena,
rompeo las de todas las Españas!
La tierra se desgarrá, el cielo truena,
tú sonríes con plomo en las entrañas.

Madrid, 7 de noviembre de 1936.

MIAJA *

İsmin Kaptan, kılıcın
kınında yazılı
güneşte parlayan, gizlice okunan
ruhun dualarında
sözsüz, tıpkı
Sezar'ın yazdığı gibi, ya da İspanya duaları için.

Madrid, Madrid! Bütün İspanyol topraklarının siperi
Sesin ne güzel çınlıyor!
Topraklarımız bölündü, gökyüzü gürlüyor,
Ve sen gülümsüyorsun, kalbindeki kurşunla.

Madrid, Kasım 7, 1936

* İspanya İç Savaşı'nda general Franko'nun faşist ordusuna karşı başkenti savunan General Jose Miaja.

VOZ DE ESPAÑA

(A los intelectuales de la Rusia soviética.)

¡Oh Rusia, noble Rusia, santa Rusia,
cien veces noble y santa
desde que roto el báculo y el cetro,
empuñas el martillo y la guadaña!,
en este promontorio de Occidente,
por estas tierras altas
erizadas de sierras, vastas liras
de piedra y sol, por sus llanuras pardas
y por sus campo sverdes,
sus ríos hondos, sus marinas claras,
bajo la negra encina y el áureo limonero,
junto al clavel y la retama,
de monte a monte y ríorío
¿oyes la voz de España?
Mientras la guerra truena
de mar a mar, ella te grita: ¡Hermana!

Estos días azules y este sol de la infancia.

İSPANYA’NIN SESİ

(Sovyet Rusya entelektüellerine)

Ah Rusya, Soylu Rusya, Kutsal Rusya
bin yaşa soylu ve kutsal toprak
Piskoposun, kralın asası kırıldı artık
bir elinde çekiç, bir elinde orak!
batının dağlık bölgelerinden
bu yüksek tepelerin arkasından
engebeli sıra dağlardan, engin lirinden
güneşin ve taşın, karanlık ovalardan
ve yeşil tarlalardan
derin ırmaklardan, ıslıl ıslıl limanlar arasından
karanlık meşe ve altın limon ağaçlarının altından
karanfil çiçekleri ve katırtırnaklarının yanından
dağdan dağa, ırmaktan ırmağa
işitiyor musun İspanya’nın sesini?
Gümbür gümbür bir savaşın ortasından
denizden denize haykırıyor sana “abla” diye.

Bu güneşli günler ve bu güneşi çocukluğumun*

* Bu dize Machado’nun ağabeyi Jose tarafından, şairin 22 Şubat 1939 yılında Fransa’nın Coulliure bölgesinde ölmesinden sonra ceketinden çıkan bir kâğıtta yazıyordu.

(POEMAS SUELTOS)
ÇEŞİTLİ ŞİİRLER

COPLAS POPULARES Y NO POPULARES ANDALUZAS

1

¡El que se quiere perder
– no todos quieren guardarse –
busca a la mujer!

2

Tres veces dormí contigo,
tres veces infiel me fuiste,
morena, conmigo mismo.

3

¡Linda dama de mis sueños
hablando siempre con otro,
con otro, sin darme celos!

4

Desde Sevilla a Sanlúcar,
desde Sanlúcar al mar,
en una barca de plata
con los remos de coral,
donde vayas, marinero,
contigo me has de llevar.

SEVİLEN VE SEVİLMEYEN ENDÜLÜSLÜ DİZELER

1

Kendini bir kadında yitirmek isteyen
– herkes korunmak istemez –
Bir kadın arar!

2

Üç kez uyudum seninle
üç kez aldattın beni
beni benimle bile, esmer güzeli.

3

Düşlerimin tatlı kadını
başkalarıyla konuşur hep
kıskandırmadan beni!

4

Sevilla'dan Sanlucar'a
Sanlucar'dan denize
kürekleri mercandan
gümüş bir gemiyle
ey kaptan, gittiğin yere
götürmelisin beni de.

TRES CANTARES ENVIADOS A UNAMUNO EN 1913

Señor, me cansa la vida,
tengo la garganta ronca
de gritar sobre los mares,
la voz de la mar me asorda.

Señor, me cansa la vida
y el universo me ahoga.
Señor, me dejaste solo,
solo, con el mar a solas.

*

O tú y yo jugando estamos
al escondite, Señor,
o la voz con que te llamo
es tu voz.

*

Por todas partes te busco
sin encontrarte jamás,
y en todas partes te encuentro
sólo por irte a buscar.

1913'DE UNAMUNO'YA GÖNDERİLMİŞ ÜÇ TÜRKÜ

Tanrım, yaşamak yoruyor beni,
sesim kısılıyor
denize haykırmaktan,
denizin sesi sağır ediyor.
Tanrım, yaşamak yoruyor beni,
Evren boğuyor,
Tanrım, yalnız bıraktın beni,
yalnız, denizle bir başına.

*

Tanrım, ya saklambaç
oynuyoruz seninle
ya da sana seslendiğim ses
senin sesin.

*

Her yerde arıyorum seni
ama bulamıyorum
ve her yerde buluyorum seni
çünkü arıyorum.

ALBORADAS

En San Millán
a misa de alba
tocando están.
Escuchad señora,
los campaniles del alba
los faisanes de la aurora
Mal dice el negro atavío,
negro manto y negra toca,
con el carmín de esa boca
Nunca se viera
de misa tan de mañana
viudita más casadera.

ŞAFAK ŞARKILARI

San Milan’da
çanlar çalıyor
kalabalıklar için, şafakta.
dinleyin bayan
şafakta çalan çanları.
Seher vakti öten sülünleri
Bu yas giysileri,
bu kara manto ve kara şal
uymamış kırmızı dudaklara.
Hiç kimse görmedi bugüne kadar
evliliğe hazır böylesi bir dul
sabahın erken vakti kalabalıklarda.

CANTARES Y PROVERBIOS, SÁTIRAS Y EPIGRAMAS

Iam fuerit, nec post unquam revocare licebit.

Lucrecio.

I

Cuando recordar no pueda,
¿dónde mi recuerdo irá?
Una cosa es el recuerdo
y otra cosa recordar.

II

Cuando la tierra se trague
lo que se traga la tierra,
habrá mi recuerdo alzado
el ancla de la ribera.

III

Recuerdos de mis amores,
quizás no debéis temblar:
cuando la tierra me trague,
la tierra os libertará.

TÜRKÜLER VE MESELLER, YERGİLER VE KISA MANZUMELER

Iam fuerit, nec post unquam revocare licebit.

Lucrecio.

I

Belleğim nereye gidecek
gün gelip anımsayamaz olduğumda?
Bellek başka bir şey,
anımsamak başka.

II

Toprak yuttuğunda
– her neyi yutarsa –
belleğim kıyıdan
çapayı çekecek

III

Sevdiğim anılar,
endişelenmemelisiniz belki de:
toprak yuttuğunda beni
sizi özgürleştirecek.

PROVERBIOS Y CANTARES

Han tomado sus medidas
Sócrates y el Cristo ya:
el corazón y la mente
un mismo radio tendrán.

Echa roncás todavía
el siglo decimonono,
con la cabeza vendada,
y los huesos rotos.

*

Ya es sólo brocal el pozo;
pulpito será mañana;
pasado mañana, trono.

*

Hombre occidental,
tu miedo al Oriente, ¿es miedo
a dormir o a despertar?

MESELLER VE TRKLER

Sokrates ve İsa
anlařmaya varmıř
kalp ve akıl artık
aynı frekansta olacaklarmış.

On dokuzuncu yzyıl
uyukluyor hl
sargı bezli kafası
kırık kemikleriyle.

*

Kuyu bir madenin aēzıdır yalnızca
yarın krs ertesi gn
taht olacak

*

Batılı adam
korkuyorsun Doēu'dan, korkun
uyumak mı uyanmak mı yoksa?

ADIÓS, CAMPOS DE SORIA

Adiós, campos de Soria
donde las rocas sueñan,
cerros del alto llano,
y montes de ceniza y de violeta.
Adiós, ya con vosotros
quedó la flor más dulce de la tierra.
Ya no puedo cantaros,
no os canta ya mi corazón, os reza...

ELVEDA SORIA TOPRAKLARI

Elveda kayaların uykuya daldığı
Soriya toprakları
elveda düz ovadaki tepeler
kül dağlar, mor dağlar.
Elveda. Yeryüzündeki
en güzel çiçek senin yanında.
Sana şarkı söyleyemem artık
kalbim şarkı söyleyemez, dua eder yalnızca...

A MÉJICO

Varón de nuestra raza,
équite egregio de las altas tierras
entre dos Sierras Madres,
noble por español y por azteca,
tú has sentido solícito y piadoso
– sonrisa paternal, mano fraterna –
el rudo parto de la vieja España
y a la que va a nacer España nueva
acudes con amor, Méjico, libre
libertador que el estandarte llevas
de las Españas todas,
¡te colme Dios de luz y de riquezas!

MEKSIKA'YA

Ey ırkımızın yiğit oğlu
yüce Sierra Madre dağlarının yerlisi,
soylu İspanyol ve Aztek kanı taşıyan sen,
merhameti ve sevgiyi gördün
– bir babanın gülümseyişini, bir kardeşin elini
eski İspanya'nın acılı doğumundan
Yeni İspanya'nın doğumuna
aşkla geliyorsun, Meksika,
tüm İspanyol topraklarının
bayrağını taşıyan büyük kurtarıcı
Tanrı'nın ışığı ve bereketi seninle olsun!

SIMPATÍAS

Candidior postquam tondenti barba cadebat.

Virgilio. Égloga I.

¿Cuya es esta frente? ¿Cuyo
este mentón azulado?
¿Cuyo esta boca sumida,
y estos ojos fatigados
de la detra diminuta
y de los montes lejanos?
Siempre mira el hombre al hombre
con piedad de su retrato.

Madrid, junio de 1922.

CAZİBELER

Candidior postquam tondenti barba cadebat.

Virgil. Çoban Şiirleri I.

Kimin alnı bu? Kimin
bu mavimsi çene?
Bu batık ağız kimin?
küçük harfli kitaplara
ve uzak dağlara bakmaktan yorgun
bu gözler kimin?
Kişi acıyarak bakar her zaman
Kendi portresindeki adama.

Madrid, Haziran 1922.

OTRAS COPLAS

Otra vez el mundo antiguo,
sin pecado original:
el claro mundo de Homero.
Nausica vuelve a lavar
su ropa; las eleusinas,
hijas de Keleo, van
con ánforas a la fuente.
Dioses, ¡qué hermosas están!
Junto a los pozos partenios
Deméter vuelve a pasar.

ÖTEKİ DİZELER

Bir kez daha antik dünya,
ilk günahın olmadığı:
Aydınlık dünyası Homeros'un.
Nausicaa giysisini
yıkamaktan döner. Eleusis kralı
Keleos'un kızları testileriyle pınara gider.
Ah Tanrılar, ne güzeller!
Antik Yunan'ın kuyularının yanından
yine Demeter geçip gider.

COPLAS ESPAÑOLAS

¡Ay, quién fuera pueblo
una vez no más!
Y una vez – ¿quién lo sabría? –
curar esta soledad
entre los muchos amantes
como a las verbenas van
(¡albahacas de San Lorenzo,
fogaratas de San Juan!)
con el sueño de una
vida elemental.
Tú guardas el fuego,
yo gano el pan.
Y en esta noche de todos
tu mano en la mía está.

İSPANYOL DİZELER

Ah bir kereliğine
sıradan biri olsam!
– kim bilir? – belki de
yok edebilirim
âşıklar arasındaki
bu yalnızlığı
mineçiçeği gibi
sıradan bir hayat düşü
(St. Lorenzo’nun fesleğenleri
St. John’un şenlik ateşleri!)
peşinde koşan.
Sen ateşi koru
ben ekmek getireyim
gecelerin en güzelinde
elin elimde.

NOCHES DE CASTILLA

¡Luna llena, luna llena,
tan oronda, tan redonda,
en esta noche serena!

Alegre luna de marzo
tras el azul de la sierra,
tú eres un panal de luz
que labran blancas abejas.

Sobre los pinos del monte,
madona, sobre la piedra
del áspero Guadarrama,
miras mi ventana abierta.

Yo te veo, clara luna,
siempre pensativa y buena,
con tus tijeras de plata
cortando el azul en vendas,
o hilando la seda fina
de tus gusanos de seda.

Tú y yo, silenciosamente,
trabajamos, compañera,
en esta noche de marzo,
hilo a hilo, letra a letra
¡con cuánto amor! mientras duermo
el campo de primavera.

KASTILYA GECELERİ

Dolunay, dolunay
yuvârlak ve gösterişli
bu sessiz gecede

Mart'ın mutlu ay'ı
mavi dağların ardında
göklerin bal peteğisin
beyaz arıların yaptığı.

Dağdaki çamların tepesinden
engebeli Guadarramas'ın
kayalıklarından açık pencereme
bakıyorsun Meryem Ana.

Ey parlak ay sen hep
böyle düşünceli ve güzelsin,
gümüş makasınla
küçük şeritlere bölüyorsun maviyi,
o zarif ipeği örüyorsun
ipek böceklerinle

Sen ve ben sessizce,
çalışıyoruz, ey ortak
bu Mart gecesinde
harf harf, ilmek ilmek
öylesine aşkla
ilkyaz vakti kırlar uykudayken.

AL MAESTRO RUBÉN DARÍO

Este noble poeta, que ha escuchado
los ecos de la tarde, y los violines
del otoño en Verlaine, y que ha cortado
las rosas de Ronsard en los jardines
de Francia, hoy, peregrino
de un Ultramar de Sol, nos trae el oro
de su verbo divino.
¡Salterios del loor vibran en coro!
La nave bien guarnida,
con fuerte casco y acerada prora,
de viento y luz la blanca vela henchida
surca, pronta a arribar, la mar sonora
y yo le grito: ¡Salve! a la bandera
flamígera que tiene
esta hermosa galera
que de una nueva España a España viene.

ÜSTAD RUBEN DARİO'YA

Akşamın yankılarını ve Verlaine'de
güz kemanlarını dinleyen,
Fransa'nın Bahçelerinden
Ronsard'ın güllerini toplayan
bu soylu şair şimdi bir gezgin
güneşli, uzak ülkelerden
altın değerinde kutsal sözcüklerini taşıyor bize.
Uyum içinde titreşen övgü dolu sözleri!
Allı pullu süslenmiş bir gemiyle
çelikten pruvası, güçlü teknesi
ışık ve rüzgâr dolu beyaz yelkeniyle
yara yara geliyor dalgalı denizi
selamlıyorum bu güzel teknenin
alev gibi dalgalanan bayrağını
selamlıyorum Yeni İspanya'dan geleceğin İspanyasına
varışını.

LA LUNA, LA SOMBRA Y EL BUFÓN

I

Fuera, la luna platea
cúpulas, torres, tejados;
dentro, mi sombra pasea
por los muros encalados.
Con esta luna, parece
que hasta la sombra envejece.

Ahorremos la serenata
de una cenestesia ingrata,
y una vejez intranquila
y una luna de hojalata.
Cierra tu balcón, Lucila.

II

Se pintan panza y joroba
en la pared de mi alcoba.
Canta el bufón:
¡Qué bien van,
en un rostro de cartón
unas barbas de azafrán!
Lucila, cierra el balcón.

AY, GÖLGE VE SOYTARI

I

Dışarıda gümüş bir ay var
kubbeler, kuleler, çatılar;
içerde gölgem dolaşıyor
kireç duvarlarda.
Bu ayla birlikte
yaşlanıyor gölgem bile.

Serenadından kurtulalım
nankör duyguların
huzursuz yaşlılığın
ve teneke ayın.
Kapatsana balkonunu Lucila.

II

Bir karın ve bir kambur
Resmi çizili odamın duvarında
Soytarı şarkı söylüyor:
Ah ne yakışmış!
Bu karikatür surata
safran sakal.
Lucila balkonu kapatsana.

İÇİNDEKİLER

Antonio Machado Çevirirken	5
(PRIMERAS POESÍAS) İLK ŞİİRLER	
<i>Al Libro "Ninfeas" Del Poeta Juan Ramon Jimenez</i>	12
Şair Juan Ramon Jimenez'in "Ninfeas" Kitabına	13
<i>El Poeta Recuerda A Un Mujer Desde...</i>	14
Şair Guadalquivir Köprüsünde Bir Kadını Anımsar	15
<i>Otono</i>	16
Sonbahar	17
<i>Invierno</i>	18
Kış	19
<i>Los Jardines del Poeta</i>	20
Şairin bahçeleri	21
<i>Galerias</i>	22
Dehlizler	23
<i>Arte Poética</i>	24
Şiir Sanatı	25
<i>Y Estas Palabras Inconexas</i>	26
Ve Bu Bağnaz Sözcükler	27
<i>La Muerta</i>	28
Ölüm	29
(SOLEDADES) YALNIZLIKLAR	
<i>Sol de Invierno</i>	32
Kış Güneşi	33
<i>En El Entierro de Un Amigo</i>	34
Bir Dostu Toprağa Verirken	35
<i>El Sol es Un Globo de Fuego</i>	38
Güneş Ateşten Bir Küre	39
<i>Hoy Buscaras en Vano</i>	40
Bugün Boşuna Arıyorsun	41
<i>Y nada importa ya que el vino de oro</i>	42
Dert etme altın şarabın	43

(GALERIAS) DEHLİZLER

<i>Desgarrada la nube</i>	46
Yırtık bulut, gökkuşağı	47
<i>Y era el demonio de mi sueño, el ángel</i>	48
Ve o düşlerimin şeytanıydı	49
<i>¡Oh tarde luminosa!</i>	50
Ah, ıslıl ıslıl bir akşam	51
<i>Desnuda está la tierra</i>	52
Yeryüzü Çıplak	53
<i>Campo</i>	54
Kır	55

(CAMPOS DE CASTILLA) KASTİLYA KIRLARI

<i>Amanecer de Otono</i>	58
Sonbahar Şafağı	59
<i>Noche de Verano</i>	60
Yaz Gecesi	61
<i>¿Eres tú, Guadarrama, viejo amigo,</i>	62
Guadarrama, Eski Dostum	63
<i>Una noche de verano</i>	64
Bir Yaz Gecesi	65
<i>Al borrarse la nieve</i>	66
Karlar Erirken	67
<i>Noviembre 1913</i>	68
Kasım 1913	69
<i>Consejos</i>	70
Öğütler	71

(NUEVAS CANCIONES) YENİ ŞARKILAR

<i>Canciones del Alto Duero</i>	74
Yukarı Duero Şarkıları	75
<i>Iris de la Noche</i>	78
Gecede Gökkuşağı	79
El Viaje	82

Yolculuk	83
<i>Bodas de Francisco Romero</i>	84
Francisco Romero'nun Düğünü	85

(DEL CANCIONERO APOCRIFO: ABEL MARTIN)
DÜZMECE BİR ŞİİR KİTABINDAN: ABEL MARTIN

<i>Primaverat</i>	88
Bahar Zamanı	89
<i>A la Manera de Juan de Mairena...</i>	90
Juan de Mairena Tarzında...	91
<i>Mi padre</i>	96
Babam	97
<i>Oh estrella...</i>	98
Ah Yıldız...	99

(POESLAS DE GUERRA) SAVAŞ ŞİİRLERİ

<i>El crimen fue en Granada</i>	102
Cinayet Granada'da İşlendi	103
<i>Meditacion</i>	106
Düşünceye Dalmak	107
<i>Miaja</i>	108
<i>Voz de España</i>	110
İspanya'nın Sesi	111

(POEMAS SUELTOS) ÇEŞİTLİ ŞİİRLER

<i>Coplas Populares y No Populares Andaluzas</i>	114
Sevilen ve Sevilmeyen Endülüslü Dizeler	115
<i>Tres Cantares Enviados A Unamuno en 1913</i>	116
1913'te Unamuno'ya Gönderilmiş Üç Türkü	117
<i>Alboradas</i>	118
Şafak Şarkıları	119
<i>Cantares y Proverbios, Satiras y Epigramas</i>	120
Türküler ve Meseller, Yergiler ve Kısa Manzumeler	121
<i>Proverbios y Cantares</i>	122
Meseller ve Türküler	123

<i>Adiós, campos de Soria</i>	124
Elveda Soria Toprakları	125
<i>A Mejico</i>	126
Meksika'ya	127
<i>Simpatias</i>	128
Cazibeler	129
<i>Otras Coplas</i>	130
Öteki Dizeler	131
<i>Coplas Españolaolas</i>	132
İspanyol Dizeler	133
<i>Noches de Castilla</i>	134
Kastilya Geceleri	135
<i>Al Maestro Rubén Dario</i>	136
Ustad Ruben Dario'ya	137
<i>La Luna, La Sombra y El Bufon</i>	138
Ay, Gölge ve Soyтары	139
 İçindekiler	 141

Granada'ya Doğru

Antonio Machado

Antonio Machado (1875-1939), Lorca, Alberti gibi ozanlarla birlikte anılan, çağdaş İspanyol şiirinin önde gelen temsilcilerinden. İlk çalışmalarında süslü dizelere yer veren Machado'nun şiiri zaman içinde, özellikle başyapıtı sayılabilecek Kastilya Kırıları adlı kitabından sonra, sembolizmin hermetik-estetik ilkelerinden toplumcu gerçekçi şiirin ilkelerine doğru evrilmiş, daha yalın bir söyleyişe dönmüş, yalnızlığından sıyrılarak gözlerini çalkantılı İspanya'nın toplumsal manzarasına çevirmiştir.

Kuşağının öteki şairleri gibi yaşamında ve şiirinde İspanya İç Savaşı'nın önemli rol oynadığı Antonio Machado'nun bütün şiirleri arasından yapılan bu seçmeler kitabını Tozan Alkan'ın İspanyolca aslından çevirisiyle sunuyoruz.

Söz
cük
ler

ISBN: 978-605-4209-37-8

9 786054 209378

12 TL